

naša zvezda

Odpri srce!

Najgloblji smisel mladega življenja ni v raziskavanju, vpraševanju in razmišljanju, „kaj bomo delale, ko bomo odrasle.“ — Že sedaj je položil Gospod v naše roke seme, ki ga moramo vsejati v zemljo v marčnih dneh, če nočemo, da bi vroči žar poletja pomoril nežne klice in da bi v času žetve bila naša polja prazna. Že sedaj nam je pokazal sadove, ki jih je treba obrati, da v dolgem čakanju ne segnijo in se ne izpridijo.

Niso to herojska dela, ki bi segala izven naših dni in našega časa: v vsakodnevni opravili in ob vsakodnevnih srečanjih moramo najti tisto, ob čemer bomo rasle in zorele. Saj so stvari, ki so same po sebi umevne, včasih največje, najvažnejše in najtežje v življenju.

Kot kristjanom naj bi nam življenje teklo neprestano pod dojmom, da smo vsi otroci enega Očeta — torej bratje in sestre med seboj in pred Očetom odgovorni drug za drugega.

Gospod je torej postavil naše življenje v službo medsebojne ljubezni.

To nalogo razume še prav posebno žena. Saj je že po svojih naravnih zmožnostih poklicana predvsem v to, da ljubi: žena ulegne hipoma vse pregledati, vse vidi, vse razume, povsod pomaga. Ona ustvarja in daje liho, skrito, toplo.

Prav tu čaka tudi tebe toliko dela! Ne misli, da je tvoja karitas predvsem v tem, da bi nosila siromakom kruha in obleke. Ti tega ne zmoreš, ker nimaš, (čeprav je smisel prave dejanske ljubezni v tem, da ne daje od obilice, ampak od tega, kar sama sebi pritrga). Prepusti to zaenkrat njim, ki ne morejo dati drugega kot to.

Ti si inteligentka. Več ti je dal Gospod, več vidiš, globlje razumeš, — zato moraš dati več — prav iz sebe. Stiska duš je danes marsikje večja kot materialno pomanjkanje.

Koliko jih je, ki potrebujejo tvojega razumevanja in tvoje ljubezni, ko se ti niti ne zavedaš tega: doma, v šoli, na cesti, na obisku, oče, mati, sošolke, in še toliko drugih, ki romajo osamljeni in utrujeni skozi naše dni. Ne poznamo jih, čeprav hodijo za nami na skupno delo, čeprav stanujejo v isti hiši, čeprav jih dan za dnem srečujemo na cesti. Nikoli se namreč nismo potrudili, da bi brali v njihovih dušah in če smo slučajno nekoliko zaslutili, kakšna je njihova notranjost, smo se jim namenoma še bolj odtujili. Zakaj pač? O, s človekom, ki nosi bolečino v sebi, ki ima zaskrbljen obraz, ne bi imeli radi opravka. Bojimo se senc njegove duše, bojimo se, da bi nam ne kalil našega veselja, in brezskrbnosti. (Vendar, če pomisliš: ali je treba ljubezni za to, da si dobra s človekom, ki ti je všeč, ki bi ga rada imela za prijatelja? „To morejo tudi pogani“, je rekel Gospod).

In končno, saj ne zahteva in ne pričakuje od tebe nič posebnega: malo ljubezni in malo časa, da se mu posvetiš. In malo srca in malo duše, da se dotiplješ do tujih želja in bolečin. Ne čakaj na prošnjo! Sama skušaj videti. Sama pridi, sama vprašaj, sama ugan! Koliko prilike imaš že zato doma, v šoli. Kako lahko bi pomagala svojim tovarišicam v šoli, če ti kaj več znaš in kaj bolje razumeš. Samo malo dobre volje je treba. Pomisli kdaj, koliko revnih in zapuščenih bolnikov leži v tvojem okolišu, kjer ti stanuješ. Med njimi so nekateri stari, ki so bili s teboj nekoč dobri, ko si doraščala. Pa so morda vmes tudi mlajše ali starejše vrstnice, na katere se nikdar več ne spomniš. Tvoj kratek obisk bi marsikateri prinesel svetlih žarkov v njihovo dolgočasje. Majhna pozornost od tvoje strani bi jim bila v veliko uteho.

Če si pozorna na te majhne razmere v svoji okolici, se boš naučila tople, krščanske ljubezni, ki jo današnji čas tako malo ali nič ne pozna. Vse, kar daje, daje hladno, mrzlo, brez srca in brez duše.

Ti pa misli na vse z ljubeznijo, ki skuša bližnjega razumeti. A glej, da tvoja sestra ne bo imela občutka, da se žrtvuješ, da ti je nadležna, da ti krati čas in dobro voljo.

Naj ti bo to dejanje nekaj samo po sebi umevnega in ne glej v tem nič posebnega. Ne, ker moraš, ampak iz proste volje in veselja, da moreš dati, se žrtvuj v ljubezni. Saj ne daješ iz svojega, ampak od tega, kar si prejela od Očeta. Če daješ, bodi torej sestri resnično sestra, da bo mogla sprejeti tvoj dar tako naravno, kakor mi vsi sprejemamo vsak dan iz božjih rok luč in toploto in vse druge Njegove darove.

Če boš tako dajala, ne boš obubožala. Pomagala boš in služila, pa se ne boš utrudila — le čutila boš, kako ti rastejo moči, kako je v tebi vedno več jasnosti, luči in ljubezni do bratov in sester v enem Očetu.

Ina

Junaške žene

Sv. Jedert

15. novembra

V cvetu mladosti, stara petnajst let, je Bogu darovala svoje devištvo in sebe vso. Zapustila je očeta in mater, prijateljice, svet ter vstopila v samostan benediktink. Tu je dolgih 55 let služila Bogu v ponižnosti in potrpežljivosti, s postom in z bdenjem, dokler ni 1292 odšla v nebesa po plačilo.

Sv. Elizabeta

19. novembra

Hči ogrskega kralja Andreja II. in žena grofa Ludovika Turingijskega je zgodaj, stara komaj štiri in dvajset let, izpolnila mnogo let. Pod dragoceno grofovsko obleko je nosila ostro raševino. Pritrgovala si je v jedi in pijači. Noči je prebдела v molitvah in solzah. Svoje premoženje, čas in delo je porabila za ubožce in bolnike. Gobavecem je spirala rane in jih poljubovala. Moža je darovala Bogu v križarski vojski. Ponovno poroko je odklonila. Pregnana z gradu, sredi noči, vdova s tremi majhnimi otročički, je zapela »Tebe Boga hvalimo«. Ločena od otrok, je živela v leseni kolibi in v največjem uboštvi, dokler se ni — milijonarka po dobrih delih — 19. novembra 1231 preselila k Bogu.

Darovanje Marijino

21. novembra

Staro versko izročilo pripoveduje, da so starši prinesli majhno triletno Devico Marijo v tempelj in jo darovali Bogu. Kljub detinstvu se je Marija po posebni milosti božji zavedala svojega darovanja in ga z veseljem izvršila. Veselila se je, ker je prebivala v hiši božji in pomagala pri službi božji.

Sv. Cecilija

22. novembra

Proti svoji volji poročena s poganom Valerijanom, mu je po poroki rekla:

»Mene varuje angel božji; ne dotakni se me, da te ne udari jeza božja.«

Valerijana so te besede tako prevzele, da ne le se ni dotaknil deviške

(Nadaljevanje na naslednji strani spodaj!)

Naš počitniški teden

(18.—25. julija 1926.)

Tudi letos smo se zbrale sestre iz vseh krajev Slovenije. To pot v Ljubljani. Pri č. uršulinkah. Ljubeznivo so nas sprejele in rade volje podpirale, da je naš teden čim lepše potekel.

Prvi trije dnevi so veljali duhovni obnovi: sobotni večer, nedelja, ponedeljek, torek. Govoril nam je č. g. dr. L. Tome o lepoti kraljeve hčere, ki je od znotraj (Ps. 44, 14).

Po tridnevem molku in resni zbranosti so nas v sredo večer presenetile tovarišice iz uršulinske kongregacije s pestro akademijo. S sporeda omenjam le Brahmsa, ki sta ga igrali Zorka in Maruška (zadnja nam je zapela tudi Schubertovo Uspavanko), narodne pesmi (Vprašaj me, čemu da sem Slovenka) in novo igro Janka Mlakarja — »Garjeva ovca«.

V četrtek in petek pa smo imele svoje zborovanje. Po sv. maši, kjer smo si pri Gospodu izprosile blagoslova, smo oba dni vesele hitele v dvorano, kjer so se ob zanimivih referatih kresale naše misli in vzbujali novi načrti. V prvem referatu »Pobožnost do Marije« smo se zamislile v vso vzvišenost in lepoto Marijino in v naše razmerje do Nje, naše Matere, Tolažnice. Drugi dopoldanski referat pa nam je čisto nazorno prikazal, kako naj sodobna kongreganistinja vrši apostolsko poslanstvo, ki ga ji kongregacija nalaga. Popoldne smo se pa pomudile ob temah: Socialna vzgoja ter Dekle in fant. Kajpada se je po vsakem referatu razvila živahna debata, v kateri smo si izmenjale svoje misli. Le škoda, da je za to časa le še primanjkovalo.

Za prijetno razvedrilo po resnem dnevnem delu je poskrbel gledališki oder. Ta večer ni sicer nastopil običajni gledališki ensembles, ki mu je Talija posebno naklonjena, ampak so gostovale igralke iz stolne kongregacije z globokim W. Yeatsovim misterijem »Grofica Kathleen«.

V petek dopoldne smo razpravljale ob dveh referatih o »Našem idealu v današnjih dneh« in o »Lju-

bezni do Cerkve, naroda in države«, popoldne pa o »Našem tisku«. H koncu smo vse, kar se nam je v teh dneh nabralo v srcih lepega in velikega, zbrale v resolucijah, ki naj še posebej usmerjajo naše delo v bodočem letu.

Zvečer, bilo je že okrog desetih, pa smo se zbrale na samostanskem vrtu. Vsaka izmed nas je vzela v roke svečo in si jo prižgala. Zdi se mi, da jo je v mislih vsaka primerjala svoji ljubezni in delu za Boga. In vsaki je pri tem pogledu vstajala prisrčna prošnja: »O da bi ta plamen v mojem srcu nikoli ne ugasnil!« V teh mislih smo šle v sprevodu, z gorečimi svečami v rokah, h kipu naše Matere na samostanskem vrtu. Tam, pred Marijo, smo vsadile sveče v zemljo z željo, da se čim močnejše razgore, obnovile smo svoje sklepe in za slovo zapele veselo pesem: Gospodu in Njegovi Materi v zahvalo. In še odhajajočim nam je v nočni samostanski tišini zvenel odmev naše pesmi:

»Prosim le eno, čuj vzdih moj globok:
Ti moja Mati in jaz — tvoj otrok.«

Joža

Cecilije, ampak je izjavil, da hoče sam postati kristjan, če bo videl angela.

Ko mu je devica pojasnila, da se to ne more zgoditi, dokler ni krščen, se je Valerijan dal krstiti. Po krstu se je vrnil domov. Našel je Cecilijo v molitvi, zraven nje pa — glej čudo — angela varuha v nebeški svetlobi.

Razen Valerijana je Cecilija pridobila za Kristusa še Valerijanovega brata Tibureija, Maksima in družino in stotine uglednih Rimljanov.

Poganski sodnik ji je dal na izbero: ali darovati malikom ali umreti. Cecilija je volila smrt. Na pol mrtva — zakaj rabelj ji je s trojnimi udarcem se-

kire zaman skušal odsekati glavo, a več ko trikrat po postavi ni smel usekati — je še tri dni množicam pridigala o Jezusu in pravi veri.

Sv. Katarina

25. novembra

Živela je v 4. stoletju v Aleksandriji v Egiptu. Bila je visokega rodu in zelo izobražena. Svojo izobraženost pa je združevala z živo in globoko vero. Osemnajst let stara je srčno stopila pred rimskega cesarja Maksimina II. in mu očitala, ker je krivično preganjal in moril kristjane. Cesar je poklical

Kongregacijski oder

Grofica Kathleen

Misterij

Napisal: W. B. Yeats

Prevedel: M. Pregelj

Vsebina: Dejanje se godi na Irskem, ob času velike bede. — Kot mračna slutnja preži nad vznikom dejanja zlovese snovanje dveh demonov. V trgovca oblečena se pojavljata v kočah, »v katerih je Bog umolknil«. Sipljeta denar med bedne seljake, ki jima za ceno denarja prodajajo svoje duše. Enolnost dejanja — ki često prepleta drame pestrega ustrojenja ter se končno sproži v pretresljivo, a dosledno tragedijo — se tu v odločilnem momentu prekine z epizodo, ki potencira napetost in obenem dejanje bistveno poglobi. Grofica Kathleen žrtvuje svojo čisto dušo kot simboličen amulet, da z neizmerno ceno svoje duše reši ljudstvo strašnega pogina.

Glavna misel: veličina žrtve.

Dejanja: tri.

Osebe: 6 glavnih, več stranskih.

Oblačila: srednjeveška.

Scenerija: grad grofice Kathleen, gozd, selska koč.

Traja: dve uri.

Opomba: Rokopis v arhivu stolne kongregacije. Posreduje uredništvo NZ.

Dušica

Pojasnilo: W. B. Yeats (* 1865, izg. jets) je slovit irski pesnik in dramatik. Leta 1923 je dobil Nobelovo nagrado. Kot voditelj »keltskega preporoda« je mnogo pripomogel k osamosvojitvi svojega naroda. Da bi ustvaril Ircem vzorno gledališče, je napisal Yeats več del, med njimi »Grofica Kathleen« (1892, izg. ketlin). Če tudi spada ta misterij med njegove prvence, nam vendar odkriva velike pisateljeve vrline: pristno keltsko domišljijo, globoko vernost in iskreno ljubezen do rodne grude. Pri nedavni uprizoritvi smo slišali od več strani pomislek, kako more grofica žrtvovati dušo — demonoma. Jasno je, da vera to prepoveduje. A pisatelj tega tudi ne zagovarja. Hoče le krepko poudariti, kako grofica ob trpljenju drugih nase popolnoma pozabi. Sem meri globoka simbolika dejanja. V pojasnilo spominjamo na besede, s katerimi je sv. Pavel označil svojo ljubezen do rojakov: »Želel bi namreč, da bi bil sam zavržen, ločen od Kristusa — za svoje brate« (Rim 9, 3). Seveda, če bi mogla velika ljubezen do duš in dosledno do Kristusa koga od Kristusa ločiti. Da je to nemogoče, pove pri Yeastu angel, ko oznani, da Bog grofice ni pogubil — zaradi njene velike ljubezni.

učenjake, da bi predrzno deklico ugnali in pripravili k odpadu od krščanske vere. Toda namesto oni njo, je ona nje prepričala o zmoti in jih spreobrnila. Razjarjeni cesar jo je dal s svinčenkami pretepsti in vreči v ječo, kjer je ostala enajst dni brez jedi in pijače. Ostala je stanovitna in neustrašena. S svojim zgledom je pridobila za svojo vero še cesarico, poveljnika cesarske garde Porfirija in okoli dve sto vojakov. Sedaj so jo poskusili pripraviti k odpadu s pomočjo mučilnega kolesa. Sveta devica pa je malo pomolila in kolo se je razletelo. Zato so jo naposled obglavili.

P. Remec S. J.

LJUDSKA MOLITEV

Za vsakdanji kruh

Možu razum pravi: Tako bodi!
Žena moli: O, da bi se tako zgodilo!
Mož: Tako je bilo prav.
Žena: O, hvala Bogu, da se je tako naredilo!
Mož: To zmorem.

Žena: Če zmogla bi ...
Mož: Ne zmorem tega.
Žena: Ne vem, če je v moji moči ...
Mož: Kruha ni.
Žena: Ko bomo dobili kruha ...

Mož stoji ob mrliču, žena kleči in joče.
Mož gleda svetovja viharje, žena strmi v ekstazi.
Za obema je Usoda: mož k vladarju roma,
Vladar vodi Ženo za roko.

Za srečo

Deklica: Nič ne vem, kako bo z mojim življenjem.
Želje jo vodijo k Priprošnjici in od tam klic v nebesa: O, naj bo takole, poglej, saj ... Če bi ne bilo tako, podaj mi vsaj roko.

Za spoznanje

Oče: To, hočeš, Sveti, naj se zgodi?
Mati: Zgodi se Tvoja volja!
Otrok: Bogec hoče.
Mož: Tako ne smemo, Ti hočeš drugače!
Žena: Obvaruj nas zlega!
Sin: Iztrgal bi se v sproščenje. Staršem si me vklenil v življenje. Kako hočeš?
Hči: Miru, miru, viharje pa v zaprte vrče.

Za moč

Vidci: Nam si odprl oči, daj nam še sil za Utelesenje.
Hodimo s Teboj do Oljske gore in do Vnebohoda.
V viharju nas bičaš in vodiš v puščave.
Daješ nam meč v roke in pa Kelih.
Tvoj klicar Te prosi še moči svetega Pavla.

Za čudež

Dete umira.
Žena: Marija z Brezij, ki čudeže delaš!
Mož: Moliva! Bog nam je dal ... Kar bo vzeto ...
Žena: Marija, ki čudeže delaš!
Mož: Zakaj dete trpi?
Žena: Sinko, za nebesa!
Dete: Daj vode!
Glas: Mati, hvali Boga za svetnika!
Mož: Zakaj dete trpi?
Žena: Marija, ki čudeže delaš!
Glas: Mati, zakaj trgaš Bogu otroka?
Žena: Vzemi otroka, Gospod in Marija!
Mož: Molimo za nebesa!

Posvetilna molitev

Križ, potem pa h knjigam in k strojem in v pisarne.
Križ, potem pa ropot in šum kot zabijanje žebeljev in
Križa postavljanje — do večera, ko spet k Mariji
in do Križa.

Molitev vdanih

Mati: Moli, otrok!
Oče: Molite, otroci!
Sin: Kaj hočete?
Hči: Pojdemo v Nazaret.
Sin: Tam Mladec do tridesetega leta za otroka.
Hči: Do tridesetega leta za otroka.

Dekliška molitev

Dekle: Tako naj bo, Marija!
Dvom: In če bo res tako, v meni bo krivda vse nesreče.
Dekle: Hočem. Vse nase sprejem. Slabotna sem, pa ti,
Marija, imaš oči čuječe in ganejo Te oči proseče ...
Dvom: Križi in bolesti težijo.
Dekle: Tako lepo ti zlata krona teži deviško glavo,
še lepše Detece se vzpenja ti v naročju.
Glas: V Materi je vstajenje in so nebesa.
Dekle: Od Tvojih grudi, Marija z Brezij,
veje vonj nebes nedosegljivih.
Zanje treba je črne smrti.
Glas: Pogumna pota vodijo v nebesa.

Molitev obupanke

Žena: Glej me, Gospod, takole je bilo,
nič ni bilo razuma v meni, nikar ne sodi!
Glas: Žena, kje si?
Žena: Dal si mi naravo in hrepenenje —
pa daj mi še utehe. Gospod, pomagaj!
Glas: Ne vidim te, žena.
Žena: Glej, Gospod, sama, brez moči in brez pomoči.
Glas: Kje naj te najdem?
Žena: Ne iščem te, o Bog, ampak čakam.
Glas: Odrešila te je vera.
Žena: Telo in duša žejata po Tebi.

Hvalnica

Hvalimo Ga v nebesih na prestolu!
Ob Njem je Marija čudodelna.
Svetnikov zbor deli milosti po Dobrote
in Razuma božjega načrtih.
Slavljen v vek, Sin božji!

Helena

*V svesti si svetega poslanstva katoliškega tiska hačemo
z vsemi silami delati za katoliški tisk. Kongreganistinke
hačemo zlasti širiti »Našo Zvezdo«, ki naj bo stalna in
trdna vez med našimi kongregacijami.*

(Resolucija z zborovanja o letošnjih počitnicah)

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

5. »Gospodar«.

Kaj sem zvedel tako grenkega, da sem »klek« Žingarico, ko sem šel čez most, na katerem rastejo letos breze?

V svoji neizkušenosti sem mislil, da bo vsaka tabornica plačala kuharici vsak dan sproti po osem dinarjev za oskrbo, s katerimi naj bi gospodinjala, kakor bi vedela in znala, pa sem se bridko motil. Moj trnovski mentor v zadevah, ki so s taborjenjem v zvezi, mi je pojasnil, da bo kuharica samo kuhala, gospodariti bom pa moral sam.

»V Žingarici dobite kuharico, drva in slamo, vse drugo, zlasti pa živila, boste morali sami nabaviti ter z njimi gospodariti. Zato zahtevajte brezpogojno, da vam vsaka tabornica prinese denar za ves čas taborjenja. Če bodo dekleta lahko šla domov, kadar se bo kateri zljubilo, vam blago ostane. Kaj ga boste na trgu prodajali?«

Sedaj sem pa imel! Svoje kongreganistke poznam že v toliko, da sem vedel, da se ne bo nobena ganila pred koncem taborjenja iz Žingarice, če bo plačala za ves čas naprej. In jaz naj gospodinjam, naj kupujem živila? Še tega se mi je manjkalo!

Toda ker sem prijatelj realne politike, sem takoj, ko sem imel tiste breze na mostu za seboj, začel premišljevali, kako bi uredil gospodarstvo, da bi bilo vzorno tudi za druge. Najprej se je bilo treba pobrigati za moko, zdrob in makarone. In tako sem že v Vegovi ulici sklenil, da razpišem dobavo teh surovin ter jo oddam najnižjemu ponudniku.

Tu me zdrami iz mojih misli gospod Kranjec, poslovodja v neki večji ljubljanski manufakturni trgovini.

»Klanjam se, gospod profesor. Kam pa tako zamišljeni?«

»Na zdravje! Ravno prav ste mi prišli. Gre za neko večjo kolonijo, ki jo moram založiti z moko, zdrobom in makaroni. Vi veste gotovo, kakšne so cene.«

»Seveda, seveda, takoj vam postrežem. Moka se drži čvrsto. Tudi zdrob kaže trdno tendenco, kar se pa makaronov tiče, bodo najbrže nekoliko poskočili. Svetujem vam, da potrebne sklepe kmalu zaključite, ker cene prav gotovo ne bodo padle. Klanjam se.«

In gospod Kranjec je izginil hitrih korakov v bližnjo vežo, še preden sem ga mogel prositi, naj mi svoj svet razloži, pa po slovensko. Od vsega sem namreč razumel samo poskok makaronov. Zato sem za enkrat še odložil razpis dobav.

Naslednje jutro pride »portna« Minika v odmoru po tretji uri povedat, da bi nekdo rad z menoj govoril. Grem v vežo in tam me pozdravi čokat gospod s kovčegom v roki, sumljivo vljudno.

»Dovolite, gospod profesor, Adalbert Pšeničnik. Potujem za trdko, Klas in

drug⁴ v mokah, zdrobih in makaronih. Gospod Kranjec mi je povedal, da potrebujete vsega tega za neko večjo kolonijo. Ponudim vam najnižje cene, najkulantnejšo postrežbo in najboljše blago. Vagon vam postavim franko na postajo v Ljubljani.«

»Hvala lepa! Potreba sedaj še ni tako nujna. Kadar pa postane ta zadeva aktualna, se gotovo obrnem na vašo trdko.«

Nekoliko časa sem se še z njim pogovarjal, slednjič sem ga pa le na lep način spravil iz samostana. Vzel mi je pa ves odmor.

Tisto dopoldne sta me še dva klicala iz šole na porto. Seveda sta oba potovala v »mokah, zdrobih in makaronih«. Zato sem naročil Minki, naj v prihodnje pri vsakem, ki bo po meni prašal, ugotovi, v čem potuje, ter tiste, ki potujejo v »mokah, zdrobu in makaronih«, kar sama odpravi, kakor ve in zna.

6. Perpetua iz Žirovnice.

Ko pridem iz šole domov, mi je sestra povedala, da me je »ena« iskala.

»Mislim, da je tista, ki vam bo v Žingarici kuhala. Rekla je, da pride zopet po kosilu, če boš doma.«

Ker mi je zadnje dni zaradi Žingarice že ves tek minul, sem z obedom hitro opravil. Bil sem ravno pri slatini, s katero zalijem vsako kosilo, ko stopi v sobo kuharica, ki mi je bila obljubljena z drvmi in slamo vred. Zdela se mi je znana na prvi pogled. Ko mi je pa povedala, da je Perpetua iz Žirovnice, sem se takoj spomnil tistih časov,

ko sem še z njenim bratom po Stolu smučal, pa brez smučí.

Ko sem ji povedal, kako me skrbi dobava živil, in kako me agenti nadlegujejo, se je na ves glas zasmejala.

»Gospod, za to vam pa ni treba prav nič skrbeti, sem že jaz vse uredila. Kruh nam bo nosil pek iz Zabreznice, mleko pastir z Zelenice, špecerijo nam bo vozil Dolenc, meso sem pa naročila pri mesarju na Javorniku. Lukanova gospa nam bo poslala meso, kakršnokoli bomo hoteli, celo dunajske zrezke. Tudi za solato sem poskrbela. Samo ka-

kih sto jajc prinesite s seboj. Tu jih laže dobite kakor gori, pa cenejša so.«

Jaz sem jo kar gledal, ko je tako samozavestno govorila.

»Kaj pa polenta, žganci in makaroni?«

»Tudi to pride na vrsto. Žgance bomo včasih za večerjo, pa koroške. Makarone in polento pa za prikuho h golažu in obari. Boste videli, da bodo dekleta tako zadovoljna, da še domov ne bodo hotela.«

7. »Afrikanice«.

Ko je Perpetua odšla, začnem premišljevali položaj, ki se je zaradi njenega delovanja za prehrano temeljito spremenil. Tu mi šine srečna misel v glavo.

Ker mi ne bo treba naenkrat vtakniti vso obratno glavico v živila, bi lahko vsaki tabornici vrnil njen neporabljeni denar, katerikoli dan bi se ji stožilo po domačih egiptovskih loncih ter bi silila domov. Ako mi moj mentor iz Trnovega (ki je obenem nekaj vrhovni poglavar Žingarice) dobavi kuharico z drvmi pa brez slame, bo moj »tabor« v treh dneh prazen. Po dveh prečutih nočeh na golih deskah, čeprav z rjuho pogrnjenih, jo bo tudi najtrdovratnejša tabornica pobrala domov, in to navzlic koroškemu žgancem, makaronom pri golažu, polenti z obaro in solati z dunajskim zrezkom. Potem jo pa tudi jaz lahko potegnem, čeprav z nekoliko zamudo, na Tirolsko.

Tako sem premislil ter se podal v Trnovo k mentorju. Našel sem ga v šupi na župnijskem dvorišču, kjer je izdeloval njegov tapetnik »afrikanice« iz afrika in lepega belega platna.

»Poglejte na kakšnih mehkih žimnicah bodo spala vaša dekleta v Žingarici. To platno smo dobili naravnost iz Bosne, in afrik je prav kakor žima.«

Te mentorjeve besede so mi kar sapo zaprle. Jaz sem ga hotel prepričati, da so za deklice gole deske najbolj zdravo ležišče, on jim pa...

Toda, saj ni, da bi govoril. Tirolski ledeniki, ki so se za nekaj časa prikazali na obzorju, so zopet izginili, to pot pa definitivno.

»Naša Zvezda«

je glasilo dijaških Mar. kongregacij.

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din,
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din,
posamezna (ločena) številka . . . 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Strelška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljaite na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).